

Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 30.10.1992, sp. zn. 6 To 48/92, ECLI:CZ:NS:1992:6.TO.48.1992.1

Číslo: 29/1993

Právní věta: Soud předtím, než přijme podle § 73 písm.b) slib obviněného, že povede řádný život, zejména že se nedopustí trestné činnosti a že splní povinnosti a dodrží omezení, která se mu uloží, musí pečlivě zvážit všechny okolnosti týkající se případu a osoby obviněného důležité z hlediska, zda je možno považovat slib za dostatečný. Skutečnosti, že škoda, již měl obviněný způsobit trestným činem, je velkého rozsahu, obviněný není výdělečně činný, je bez prostředků a trestné činnosti se měl dopouštět na různých místech republiky, výrazně zpochybňují takový slib.

Soud: Nejvyšší soud ČR

Datum rozhodnutí: 30.10.1992

Spisová značka: 6 To 48/92

Číslo rozhodnutí: 29

Číslo sešitu: 5-6

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Nahrazení vazby, Vazba

Předpisy: 141/1961 Sb. § 73 písm. b

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud České republiky zamítl stížnost obviněného J. C. proti usnesení Krajského soudu v Brně z 13. srpna 1992 sp. zn. 2 T 14/92.

Z odůvodnění:

Shora uvedeným usnesením zamítl krajský soud v Brně podle § 72 odst. 2 tr. ř. žádost obžalovaného J. C. o propuštění z vazby na svobodu, do které byl vzat z důvodů § 67 písm. a), c) tr. ř.

Proti tomuto usnesení podal stížnost obžalovaný, v níž v podstatě znovu opakuje důvody, pro které se dožadoval propuštění na svobodu. Poukázal především na své rodinné problémy a zároveň dal slib, že se bude řádně dostavovat k soudnímu jednání a bude rovněž dodržovat všechna omezení, která mu budou uložena.

Nejvyšší soud České republiky přezkoumal podle § 147 odst. 1 tr. ř. správnost napadeného usnesení spolu s řízením, které mu předcházelo, a shledal, že stížnost obžalovaného není důvodná.

Z obsahu spisu vyplývá, že obžalovaný je stíhán pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 3 písm.

b), odst. 4 tr. zák., jímž měl způsobit škodu ve výši 1 727 352 Kčs. Před zadržením byl obžalovaný bez řádného pracovního poměru a měl se dopouštět trestné činnosti na různých místech republiky. Tyto skutečnosti vedly Krajský soud ke správnému závěru, že by obžalovaný z obavy před vysokým hrozícím trestem uprchl nebo se skrýval a že by v páchání majetkové trestné činnosti pokračoval.

Pokud pak obžalovaný nabídl slib, že povede řádný život, vyvaruje se trestné činnosti a že se k soudu řádně dostaví, je třeba uvést, že takový písemný slib obžalovaného může soud přijmout jen tehdy, považuje-li slib vzhledem k osobě obžalovaného a k povaze projednávaného případu za dostatečný [§ 73 odst. 1 písm. b) tr. ř.]. U obžalovaného však vzhledem k rozsahu stíhané trestné činnosti i k jeho osobě nepovažuje ani Nejvyšší soud České republiky písemný slib za dostatečný prostředek schopný nahradit u obžalovaného vazbu.

Protože ve výroku napadeného rozhodnutí ani v řízení, které mu předcházelo, neshledal Nejvyšší soud České republiky vady, pro které by bylo třeba napadené usnesení zrušit, byla stížnost obžalovaného jako nedůvodná podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítnuta.